

i 14 år, och jag hade hunnit tränga ganska djupt in i studiet av deras psyke. I ett fall som detta visste jag, att de alltid brukade öppna en *koro***) med sin motståndare, d. v. s. harangera honom, innan anfallet skedde. Vi briter ha ju en alldeles motsatt sed: den att utan resonemang gå motståndaren på livet. Och det hade ännu ingen maori lärt sig vid den tiden.

'Min vän', sade jag, 'detta hus är mitt hus — icke ditt. Ut härifrån!' och med dessa ord gjorde jag ett språng framåt och satte hälen av min stadiga stövel mot hans axel, med en kläm, som skulle ha sopat ut de flesta människor huvudstupa genom dörröppningen. Men denne koloss blev ej rubbad en tum. Han bara skakade på sig och sen flög han som en fjäder upp från disken, kastade av sin matta och riktade blixtnabbt ett dödshugg mot mitt huvud med sin — förut under mattan dolda — tomahawk. Jag undgick en ögonblicklig död blott genom en ännu större hastighet än hans. Mitt öga var snabbt och likaså min arm; livet var insatsen i denna strid. Jag fångade tomahawken i luften mitt i nedfallet, eggen snuddade mot min hand, men min arm styvnade som en järnstång och hejdade slaget. Han gjorde nu ett rasande men resultatlöst försök att rycka vapnet ur mitt grepp. Vi togo nu båda livtag med den lediga armen och började som ett par galningar dansa omkring rummet, alljämt sökande att kasta varandra i golvet. Under hela tiden höll jag för kära livet fast vid tomahawskaftet och sökte rycka den ifrån honom, men utan att lyckas, ty den rackaren hade den fästad vid handloven med en stark läderstropp. Det dröjde ej länge förrän jag fann att hans kroppsstyrka var något överlägsen min och att han var betydligt tyngre. Men jag hade fördelen av att vara snabbare och uthålligare. Till slut fick han dock krokben om mig, och hade inte ett bord stått alldeles intill och på vilket vi båda föllo, hade jag

---

*) *Koro* = samtal. *Korero* = möte för rådplägning.